

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 360/2021
Гж-ап1 2/2021
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против туженог „Лучић Пригревица“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Мирјана Рајић Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4279/19 од 16.12.2019. године и о жалби туженог изјављеној против решења истог суда Р4 1/21 од 02.02.2021. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Р4 1/21 од 02.02.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4279/19 од 16.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 949/18 од 27.08.2019. године, ставовима првим, другим и трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је обавезан тужени да тужиоцима на име неисплаћене отпремнине исплати и то: тужиоцу АА 439.725,83,00 динара, а тужиљи ББ 251.271,90 динара, све са законском затезном каматом од 03.08.2005. године па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка од 177.089,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4279/19 од 16.12.2019. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. Закона о парничном поступку.

Решењем Р4 1/21 од 02.02.2021. године, Апелациони суд у Новом Саду није прихватио предлог туженог да се Врховном касационом суду предложи одлучивање по ревизији у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Против наведеног решења тужени је изјавио жалбу.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11), који се примењује на основу члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС” број 55/2014), поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09).

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Сл. гласник РС“ број 72/11), па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку који је био на снази у време подношења тужбе („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу туженог чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд налази да Апелациони суд у Новом Саду правилно налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, па је оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 24.04.2008. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиоца АА је 439.725,83,00 динара, а у односу на тужиљу ББ је 251.271,90 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић